

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/35/2018
Identifikačné číslo spisu: 7017200441
Dátum vydania rozhodnutia: 29.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7017200441.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobkyne: T. E., bytom R. X, H., zastúpenej: JUDr. Rastislav Lenart, advokát, so sídlom Pollova 32, Košice, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta 8-10, Bratislava, v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovanej č. XXXXX-2/2017-BA zo dňa 10.04.2017, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sa/23/2017-45 zo dňa 10. novembra 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sa/23/2017-45 zo dňa 10. novembra 2017 z a m i e t a .

Účastníkom konania n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Rozsudok krajského súdu

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 1Sa/23/2017-45 zo dňa 10. novembra 2017 podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovanej, uvedené v úvodnej časti tohto rozhodnutia. O náhrade trov konania rozhodol tak, že účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal.

2. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd z predloženého administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu zistil, že Sociálna poisťovňa, pobočka Košice (ďalej len „pobočka“) v konaní začatom na základe žiadosti žalobkyne o priznanie zvýšenia nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia o dvojnásobok, ktorá bola podaná ústne do zápisnice na pobočke dňa 18. apríla 2012, vydala dňa 6. júla 2012 rozhodnutie č. XXXXX-27/2012-KEM (ďalej len „rozhodnutie zo dňa 6. júla 2012“), ktorým nepriznala žalobkyňi nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia

- zvýšenie základného počtu bodov na dvojnásobok v dôsledku choroby z povolania zistenej dňa 3. júla 1998. Rozhodnutie zo dňa 6. júla 2012 bolo na základe odvolania potvrdené rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredie (ďalej tiež „ústredie“) č. XXXXX-2/2012-BA zo dňa 27. septembra 2012 (ďalej len „rozhodnutie zo dňa 27. septembra 2012“) následne preskúmaným Krajským súdom v Košiciach, ktorý rozsudkom č.k. 7S/233/2012-34 zo dňa 6. novembra 2013 (ďalej tiež „rozsudok zo dňa 6. novembra 2013“) zrušil rozhodnutie zo dňa 27. septembra 2012 a rozhodnutie zo dňa 6. júla 2012 a vec vrátil Sociálnej poisťovni na ďalšie konanie. V ďalšom konaní pobočka rozhodnutím č. XXXXX-73/2014-KEM zo dňa 19. septembra 2014 (ďalej len „rozhodnutie zo dňa 19. septembra 2014“), ktoré bolo na základe odvolania potvrdené rozhodnutím ústredia č. XXXXX-16/2014-BA zo dňa 16. decembra 2014 (ďalej len „rozhodnutie zo dňa 16. decembra 2014“), nepriznala žalobkyni nárok na zvýšenie základného počtu bodov za sťaženie spoločenského uplatnenia o dvojnásobok v dôsledku choroby z povolania zistenej dňa 3. júla 1998. Rozhodnutie zo dňa 16. decembra 2014 bolo na základe žaloby preskúmané Krajským súdom v Košiciach, ktorý rozsudkom č.k. 7S/16/2015-53 zo dňa 16. septembra 2015 (ďalej tiež „rozsudok zo dňa 16. septembra 2015“) zrušil rozhodnutie zo dňa 16. decembra 2014, ako aj rozhodnutie zo dňa 19. septembra 2014 a vec vrátil Sociálnej poisťovni na ďalšie konanie s odôvodnením, že nakoľko závery z kontrol bodového hodnotenia vypracované v tomto konaní „sú v rozpore so stanoviskom Kliniky pracovného lekárstva a klinickej toxikológie Košice zo dňa 26.05.2014, možno konštatovať, že rozhodnutia Sociálnej poisťovne, pobočka Košice, ako aj žalovaného, vychádzali zo skutkového stavu, ktorý je v rozpore s obsahom spisov, a teda neboli vydané v súlade s ustanovením § 209 ods. 1, 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení. Po vrátení veci Sociálnej poisťovni rozsudkom zo dňa 16. septembra 2015 si pobočka v jeho intenciách vyžiadala od Kliniky pracovného lekárstva a klinickej toxikológie Košice (ďalej len „KPL a KT“) stanovisko ohľadom medicínskej opodstatnenosti uplatneného nároku žalobcu. KPL a KT sa vo svojom stanovisku zo dňa 17. marca 2016 nevyjadrila jednoznačne, keď konštatovala, že zdravotný stav žalobkyne „odôvodňuje nárok uplatniť si dvojnásobok sťaženia spoločenského uplatnenia“. Pobočka rozhodnutím č. XXX-107/2016-KEM zo dňa 13. mája 2016 (ďalej len „rozhodnutie zo dňa 13. mája 2016“) nepriznala žalobkyni nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia - zvýšenie základného počtu bodov na dvojnásobok. Ústredie ako odvolací orgán na základe odvolania rozhodnutím č. XXXXX-31/2016-BA zo dňa 10. augusta 2016 (ďalej len „rozhodnutie zo dňa 10. augusta 2016“) zrušilo rozhodnutie zo dňa 13. mája 2016 a vec vrátilo pobočke na nové prejednanie a rozhodnutie z dôvodu rozporu medzi dôkazmi (stanoviskom zo dňa 17. marca 2016 a závermi kontrol bodového hodnotenia vypracovaných v tomto konaní). V ďalšom konaní sa dňa 15. decembra 2016 konalo stretnutie posudkového lekára pobočky so zástupcami KPL a KT za účelom jednoznačného objasnenia, či žalobkyňa podľa KPL a KT má alebo nemá predpoklady zakladajúce jej nárok na zvýšenie sumy zodpovedajúcej základnému počtu bodov, ktorými bolo hodnotené jej sťaženie spoločenského uplatnenia, vyžadované ustanovením § 6 ods. 2 vyhlášky č. 32/1965 Zb. ministerstiev zdravotníctva a spravodlivosti, Štátneho úradu sociálneho zabezpečenia a Ústrednej rady odborov č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia (ďalej len „vyhláška č. 32/1965 Zb.“). Ako vyplýva zo zápisnice z predmetného rokovania, KPL a KT v nadväznosti na svoje predošlé stanoviská konštatovala, že žalobkyňa síce má zákonnú možnosť uplatniť si nárok na zvýšenie bodového hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia, „ale keďže poškodenie zdravia nedosiahlo ťažký stupeň, tak v súlade s § 6 ods. 2 vyhlášky č. 32/1965 Zb. ... nemá nárok na priznanie tohto odškodnenia až na dvojnásobok základného bodového hodnotenia.“ V rámci následne vykonanej kontroly bodového hodnotenia zo dňa 9. januára 2017 sa posudkový lekár pobočky stotožnil so stanoviskom KPL a KT uvedeným v zápisnici z rokovania zo dňa 15. decembra 2016 a uviedol, že žalobkyni priznaná náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia zodpovedajúca celkovému počtu bodov 1 100 plne pokrýva závažnosť ochorenia a jeho vplyv na sťaženie jej spoločenského uplatnenia. Na základe takto doplneného dokazovania pobočka rozhodnutím č. XXXX-132/2017-KEM zo dňa 12. januára 2017 (ďalej len „rozhodnutie zo dňa 12. januára 2017“) nepriznala žalobkyni nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia - zvýšenie základného počtu bodov na dvojnásobok v dôsledku choroby z povolania zistenej dňa 3. júla 1998. Rozhodnutie zo dňa 12. januára 2017 bolo na základe odvolania žalobkyne, po doplnení dokazovania potvrdené ústredím ako zákonné a vecne správne, a to rozhodnutím zo dňa 10. apríla 2017, ktoré žalobkyňa napáda žalobou.

3. Zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu krajský súd preskúmal v

intenciách ustanovení zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej tiež zákon č. 461/2003 Z.z. alebo zákon o sociálnom poistení), citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 99, § 172 ods. 1, 190 ods. 1, 189 ods. 1 a 3, § 209 ods. 1, § 195 ods. 1, § 196 ods. 1, 7 v spojení s právnou úpravou ustanovenou v § 11 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 437/2004 Z.z.) a s právnou úpravou ustanovenou v § 6 ods. 2 vyhlášky č. 32/1965 Zb. ministerstiev zdravotníctva a spravodlivosti, Štátneho úradu sociálneho zabezpečenia a Ústrednej rady odborov č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia (ďalej len „vyhláška č. 32/1965 Zb.“), ktorú právnu úpravu citoval, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku.

4. Správny súd v predmetnom preskúmvacom konaní považoval za sporné predovšetkým otázku, či žalobkyňa má nárok na zvýšenie sumy zodpovedajúcej základnému počtu bodov, ktorými bolo ohodnotené sťaženie jej spoločenského uplatnenia až na dvojnásobok.

5. Krajský súd poukazom na to, že podľa rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16.09.2015 č.k. 7S/16/2015-53, ktorým bolo zrušené skoršie rozhodnutie žalovaného zo dňa 16.12.2014, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 19.09.2014 a vec vrátená žalovanému na ďalšie konanie, bolo úlohou žalovaného odstrániť rozpor medzi stanoviskom Kliniky pracovného lekárstva a klinickej toxikológie Košice zo dňa 26.05.2014 a kontrolami bodového hodnotenia choroby z povolania žalobkyne na účely náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré vypracovali posudkoví lekári sociálneho poistenia dňa 14.08.2014 a 10.12.2014, vyslovil názor, že správne orgány uloženú úlohu splnili, pretože v ďalšom konaní, ktoré bolo ukončené právoplatným rozhodnutím žalovaného, postupovali v súlade s právnym názorom súdu uvedeným v rozsudku zo dňa 16.09.2015, keď za účelom upresnenia stanovísk Kliniky pracovného lekárstva a kliniky toxikológie zo dňa 26.05.2014 a zo dňa 17.03.2016 pobočka žalovaného iniciovala stretnutie so zástupcami Kliniky pracovného lekárstva a klinickej toxikológie, ktoré sa uskutočnilo dňa 15.12.2016, na ktorom stretnutí boli podľa názoru súdu odstránené rozpory zistené súdom v skoršom súdnom preskúmvacom konaní. Krajský súd mal preukázané, že na uvedenom pracovnom stretnutí sa zúčastnili za Klinikou pracovného lekárstva a klinickej toxikológie UNLP Košice primárka kliniky MUDr. G. L., posudkový lekár MUDr. D. G. a posudkový lekár - koordinátor MUDr. L. L. a za pobočku žalovaného JUDr. G. Q.. Na uvedenom pracovnom rokovaní bola daná odpoveď na 5 otázok, z ktorých vyplýva, že žalobkyňa bola hodnotená pri priznaní choroby z povolania počtom 400 bodov - na dolnej hranici, čo už z uvedeného vyplýva, že nemohla mať ťažký stupeň poškodenia zdravia v júni 1998 vo veku 39 rokov pre chorobu z povolania - astma bronchiale professionelle s precitlivosťou na múku - stredne ťažká choroba. Otázka, či žalobkyňa vo veku zistenia choroby z povolania mala možnosť uplatnenia sa v pracovnom živote v iných zamestnaniach, bola zodpovedaná kladne s tým, že pracovala ďalej v DSS Barca. Na otázku, v akých konkrétnych prípadoch je klinikou používané zvýšenie základného počtu bodov podľa § 6 ods. 2 vyhlášky č. 32/1965 Zb., odpoveď primárky kliniky znela, že v niektorých špecifických prípadoch sa podľa § 5 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. zvyšoval základný počet bodov o 20 %, avšak to boli ťažké poškodenia zdravia s maximálnym počtom hodnoty bodov za dané poškodenie zdravia, po konštatovaní, že sťaženie spoločenského uplatnenia žalobkyne bolo hodnotené v roku 1998 počtom bodov 400, v roku 2012 počtom bodov 1000 a vo februári 2016 počtom bodov 1100. Na otázku, či žalobkyňa má nárok uplatniť si dvojnásobok sťaženia spoločenského uplatnenia podľa citovaného ustanovenia vyhlášky až po dosiahnutí bodového hodnotenia na hornej hranici, t.j. 1300 bodov, primárka kliniky uviedla, že žalobkyňa má zákonnú možnosť uplatniť si nárok, ale keďže poškodenie zdravia nedosiahlo ťažký stupeň, tak v súlade s § 6 ods. 2 vyhlášky č. 32/1965 Zb. v čase uplatnenia tohto nároku nemá nárok na priznanie tohto odškodnenia až na dvojnásobok základného bodového hodnotenia. V poslednom bode zápisnice z pracovného rokovania k vystavenému lekárskeму posudku podľa vyhlášky č. 149/1998 Z.z., tabuľky č. IV, prílohy k vyhláške, položka č. 106 primárka Kliniky pracovného lekárstva a klinickej toxikológie UNLP Košice uviedla, že došlo k zrejmej chybe v písaní, čo potvrdzuje aj vystavený lekársky

posudok zo dňa 09.02.2016, kde je správne uvedené, že po prešetrení bolo SSÚ hodnotené podľa položky č. 106 tabuľky č. IV prílohy k vyhláške č. 32/1965 Zb. v znení neskorších predpisov.

6. Krajský súd mal preukázané, že na základe výsledkov pracovného rokovania dňa 15.12.2016 sa posudkový lekár pobočky žalovaného stotožnil s týmto stanoviskom Kliniky pracovného lekárstva a klinickej toxikológie a po vykonanej kontrole bodového hodnotenia zo dňa 09.01.2017 uviedol, že žalobkyni priznaná náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia zodpovedajúca celkovému počtu bodov 1100 plne pokryla závažnosť ochorenia a jeho vplyv na sťaženie jej spoločenského uplatnenia. Podľa názoru krajského súdu pokiaľ na základe takto doplneného dokazovania pobočka žalovaného rozhodnutím zo dňa 12.01.2017 č. XXXX/132/2017-KEM nepriznala žalobkyni nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, konkrétne zvýšenie základného počtu bodov na dvojnásobok v dôsledku choroby z povolania zistenej 03.07.1998, ktoré bolo potvrdené žalovaným rozhodnutím, rozhodnutie žalovaného je vecne správne a súladné so zákonom, ako aj s ust. § 209 ods. 1, § 195 ods. 1 a § 196 ods. 1 a 7 zákona o sociálnom poistení.

7. Krajský súd nevyhovел návrhu žalobkyni na odročenie pojednávania s poukazom na bod 6 tohto rozsudku, citované ust. § 135 ods. 1 SSP, za použitia vyššie citovaného ust. § 199 ods. 3 SSP, pretože žalobkyňa predložila prepúšťaciu správu datovanú dňom 07.11.2017, a teda objektívne táto prepúšťacia správa nemohla byť žalobkyňou predložená v dávkovom konaní. Krajský súd uviedol, že pokiaľ ide o lekársku správu - nález zo dňa 28.03.2017 a prepúšťaciu správu žalobkyne z hospitalizácie v dobe od 16.03.2017 do 23.03.2017 na Klinike pracovného lekárstva a klinickej toxikológie Univerzitnej nemocnice L. Pasteura Košice, tak uvedený nález a prepúšťacia správa konštatujú to isté poškodenie jej zdravia, ktoré je predmetom odškodnenia za sťaženie jej spoločenského uplatnenia. Tieto listiny predložené žalobkyňou až na pojednávaní súdu, aj keď ich mala k dispozícii podstatne skôr, by nemohli ovplyvniť základný počet bodov, ktorými bolo toto sťaženie ohodnotené v lekárskom posudku, z ktorých dôvodov správny súd návrh žalobkyne na odročenie pojednávania nepovažoval za opodstatnený, keďže nešlo o dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania a pretože v zmysle ust. § 115 SSP pojednávanie možno odročiť len z dôležitých dôvodov alebo z dôvodu uskutočnenia neverejnej porady a vyhotovenia výroku rozhodnutia správneho súdu.

8. K žalobnej námietke žalobkyne, že nebola oboznámená s dôkazmi, výsledkami ďalšieho dokazovania, lebo nebola prizvaná na pracovné rokovanie 15.12.2016, krajský súd poukázal na ustanovenia § 172 ods. 1 prvá veta, § 189 ods. 1 až 3 zákona o sociálnom poistení. Konštatoval, že nebolo povinnosťou žalovaného oboznámiť žalobkyňu o odbornom pracovnom rokovaní, ktoré iniciovala pobočka žalovaného a ktoré smerovalo k došetreniu, či podľa Kliniky pracovného lekárstva a klinickej toxikológie žalobkyňa spĺňa alebo nespĺňa predpoklady zakladajúce jej nárok na zvýšenie sumy zodpovedajúcej základnému počtu bodov, ktorými bolo ohodnotené sťaženie jej spoločenského uplatnenia až na dvojnásobok. Ďalej krajský súd konštatoval, že z uvedeného stanoviska vyplýva jednoznačne rozdiel medzi pojmom uplatniť si nárok a priznať nárok a ako vyplýva z uvedeného pracovného rokovania Klinika pracovného lekárstva a klinickej toxikológie jednoznačne potvrdila, že žalobkyňa má síce zákonnú možnosť uplatniť si nárok až na dvojnásobok, avšak vzhľadom na to, že jej poškodenie zdravia nedosahovalo ťažký stupeň, potom v súlade s vyššie citovaným ust. § 6 ods. 2 vyhlášky č. 32/1965 Zb. nemá nárok na priznanie tohto odškodnenia až na dvojnásobok základného bodového hodnotenia.

9. Za nedôvodnú považoval krajský súd aj námietku žalobkyne, že predmetné pracovné rokovanie sa uskutočnilo telefonicky, že mená a priezviská osôb tam podpísaných absentujú v odôvodnení rozhodnutia žalovaného, podobne ako aj dátum vyhotovenia zápisnice. Konštatoval, že predmetné pracovné rokovanie sa uskutočnilo tak, ako je to uvedené v bode 16 rozsudku, a pokiaľ žalobkyňa namietala neuvedenie mien a priezvisk osôb tam podpísaných ani dátumu vyhotovenia zápisnice v odôvodnení rozhodnutia žalovaného, tak vzhľadom na bod 16 tohto rozsudku táto námietka žalobkyne je

právne bezvýznamná. Poukázal tiež na to, že ak žalobkyňa mala pochybnosti o uskutočnení tohto pracovného rokovania, mohla v zmysle ust. § 190 zákona o sociálnom poistení nahliadnuť do administratívnych spisov žalovaného a presvedčiť sa o uskutočnení pracovného rokovania, resp. o tom, kto sa na tomto pracovnom rokovaní zúčastnil, ktorú možnosť danú zákonom žalobkyňa zrejme nevyužila.

10. Vo vzťahu k námietke žalobkyne, v ktorej poukazuje na stanovisko Kliniky pracovného lekárstva a klinickej toxikológie z 17.03.2016, na jeho posledný odsek, správny súd uviedol, že toto stanovisko bolo v záujme odstránenia určitých pochybností žalovaného odstránené práve na predmetnom pracovnom rokovaní dňa 15.12.2016.

11. K argumentácii žalobkyne, že žalovaný neprihliadol na jej zdravotný stav, ktorý jej znemožňuje uplatniť sa v reálnom živote, ani na to, že ide v osobe žalobkyne o ženu, krajský súd konštatoval, že práve zdravotný stav žalobkyne bol predmetom rokovania Kliniky pracovného lekárstva a klinickej toxikológie dňa 15.12.2016 a bol vyhodnotený tak, ako to uviedol vyššie v rozsudku.

12. K všeobecne formulovanej námietke žalobkyne uvedenej v závere žaloby, že žalovaný sa nevysporiadal s jej odvolacími námietkami, krajský súd uviedol, že ako z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného (bod 1 rozsudku) vyplýva, žalovaný sa zaoberal všetkými námietkami žalobkyne uplatnenými v odvolaní a s týmito sa podrobne a dostatočne vysporiadal.

13. Krajský súd o náhrade trov konania rozhodoval podľa § 167 ods. 1 SSP, v spojení s § 168 SSP. Účastníkom konania nepriznal právo na náhradu trov konania. Žalobkyni z dôvodu jej neúspechu v konaní a žalovanému z dôvodu, že si právo na náhradu trov konania neuplatnil.

II.

Kasačná sťažnosť žalobkyne proti rozsudku krajského súdu

14. Proti rozsudku krajského súdu v zákonnej lehote podala kasačnú sťažnosť žalobkyňa. Namietala, že krajský súd napadnutým rozsudkom porušil ustanovenie § 440 ods. 1 písm. f/, g/, h/ SSP. Navrhovala, aby kasačný súd rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sa/23/2017-45 zo dňa 10. novembra 2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne, aby zrušil rozhodnutie žalovanej č. XXXXX-2/2017-BA zo dňa 10. apríla 2017 a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadala priznať náhradu trov konania pred správnym súdom ako aj náhradu trov kasačného konania.

15. V dôvodoch kasačnej sťažnosti žalobkyňa sa nestotožnila s právnym posúdením veci zo strany krajského súdu. Namietala predovšetkým tú skutočnosť, že správny súd sa náležite nevysporiadal najmä s jej námietkou vo vzťahu pracovného rokovania za účasti zástupcov Sociálnej poisťovni a KPL KT dňa 15.12.2016. Vytýkala súdu prvého stupňa, že napriek pochybnostiam nevykonal vo veci potrebné doplnenie dokazovania, keď na základe prezentovaných pochybností nevypočul ani jednu z osôb, ktoré sú podpísané na zápisnici pracovného rokovania zo dňa 15. 12. 2016, pričom minimálne jedna z tam uvedených a podpísaných osôb MUDr. G. L. poprela existenciu pracovného rokovania dňa 15. 12. 2016.

16. Žalobkyňa opätovne poukázala na obsah Posudku o odškodnení za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia pri chorobách z povolania zo dňa 09. 02. 2016 z KPL KT od MUDr. E. D., PhD. a primárky KPL KT MUDr. G. L., jasne vyplýva, že mala byť zo strany sociálnej poisťovne posudzovaná nie podľa

položky 105, ale podľa položky 106.

17. Žalobkyňa tiež uviedla, že v stanovisku KPL KT zo dňa 17. 03. 2016 sa primárka KPL KT MUDr. G. L. výslovne vyjadrila, že zdravotný stav menovanej odôvodňuje nárok uplatniť si dvojnásobok sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 6 ods. 2 vyhlášky č. 32/1965 Zb., poukazom na to, že toto rozhodnutie je plne v kompetencii Sociálnej poisťovne. Žalobkyňa dôvodila, že závery tohto stanoviska neboli spochybnené a teda, keď žalovaná vedela a mala uvedené stanovisko o zdravotnom stave žalobkyne odôvodňujúce nárok uplatniť si dvojnásobok sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 6 ods. 2 vyhlášky č. 32/1965 Zb. tento nárok zjavne v rozpore s predloženými listinnými dôkazmi nepriznala a s týmto dôkazom sa v konaní po zrušení rozhodnutia nevysporiadala a nevysporiadala sa s touto otázkou ani krajský súd.

18. Poukazom na účel náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia žalobkyňa tvrdila, že aj v súčasnej dobe má trvalé problémy s dýchaním, má dýchavičnosť, jej záchvaty astmy sa dostávajú niekedy neočakávane, no zvyčajne pri rôznych spúšťadlách, ako sú stres, alergény, prachové výpary, vlhký a chladný vzduch, dym, fyzická námaha, kde sú prítomné aj neočakávané záchvaty v noci, ale aj ráno, kde má sťažené dýchanie a suchý kašeľ, opuchnutú sliznicu, čo tieto skutočnosti jej výrazne ovplyvňujú jej dennú aktivitu a aj spánkový režim. Zdôraznila, že akákoľvek fyzická námaha a aktivita sú pre ňu absolútnou záťažou a je výrazne obmedzená už pri bežných denných aktivitách. Nemohla a nemôže sa reálne uplatniť v pracovnom živote a spoločnosti v inej oblasti, pretože jej to jej zdravotný stav neumožňoval a umožňuje.

19. Žalobkyňa opätovne poukázala na to, že predmetná vec bola preskúmaná Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 7S/16/2015-53 zo dňa 16. 09. 2015 a vec bola vrátená žalovanej na ďalšie konanie s tým, že hlavným dôvodom vrátenia veci bola skutočnosť, že závery kontrol bodového hodnotenia zo dňa 14. 08. 2014 a 10. 12. 2014 boli v rozpore so stanoviskom Kliniky pracovného lekárstva, a klinickej toxikológie Košice zo dňa 26. 05. 2014. Dôvodila, že uvedené stanovisko Kliniky pracovného lekárstva a klinickej toxikológie Košice zo dňa 26. 05. 2014 nebolo z pohľadu právneho žiadnym spôsobom zrušené a ani iným odborným posudkom, či stanoviskom spochybnené. Zdôraznila, že chcela pracovať, z ktorého dôvodu absolvovala rekvalifikačný kurz, avšak z dôvodu, že pri práci sanitára, ošetrovateľa na svojom poslednom pracovisku prichádzala do styku s rôznymi chemikáliami ako aj prachom, musela aj túto prácu opustiť, pretože sa jej zužovali dýchacie cesty a nebola schopná z uvedeného dôvodu naďalej pracovať.

20. Záverom žalobkyňa vyslovila názor, že napadnutý rozsudok krajského súdu je porušením ústavnoprávne a medzinárodnoprávne garantovaných základných princípov /zásad/ materiálneho právneho štátu, najmä princípu materiálnej spravodlivosti a materiálnej ochrany zákonnosti vrátane princípov riadneho a spravodlivého procesu, princípu právnej istoty a princípu predvídateľnosti práva, vrátane predvídateľnosti rozhodnutí orgánov verejnej moci, ako aj princípu ochrany legitímnych očakávaní a tiež princípu, že právo nemôže vzniknúť /

III.

Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti žalobkyne

21. Žalovaná vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalobkyne nesúhlasila s dôvodmi uvedenými v kasačnej sťažnosti. Navrhovala, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobkyne proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sa/23/2017-45 zo dňa 10. novembra 2017 podľa § 461 SSP zamietol.

22. V dôvodoch vyjadrenia žalovaná poukázala na to, že žalobkyňa v kasačnej sťažnosti neuviedla také námietky k správnosti preskúmaného rozhodnutia ani právne relevantné dôvody, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

23. Žalovaná sa v plnom rozsahu stotožnila s rozhodnutím krajského súdu. Nesúhlasila s dôvodom žalobkyne uvedeným v kasačnej sťažnosti, ktorým namietala nesprávnosť a nezákonnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Vyslovila názor, že správny orgán v oboch stupňoch v danom prípade náležite zistil skutočný stav veci, keď na základe dôkazných prostriedkov dospel k skutkovým záverom uvedených vo výroku rozhodnutí.

24. K námietke žalobkyne, že správny orgán ani krajský súd sa nevysporiadali, najmä s jej námietkami vo vzťahu k pracovnému rokovaniu za účasti zástupcov Sociálnej poisťovni a KPL KT dňa 15.12.2016, žalovaná uviedla, že v zápisnici z predmetného rokovania klinika konštatovala, že žalobkyňa síce má zákonnú možnosť uplatniť si nárok na zvýšenie bodového hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia, ale keďže jej poškodenie zdravia nedosiahol ťažký stupeň, tak v súlade s § 6 ods. 2 vyhlášky č. 32/1965 Zb., nemá nárok na priznanie tohto odškodnenia až na dvojnásobok základného bodového hodnotenia. Opakovane upriamila pozornosť na to, že závery z rokovania dňa 15. 12. 2016 nenahrádzajú predošlé stanoviská kliniky zo dňa 26. mája 2014 a 17. marca 2016, len ich vzhľadom na ich nejasnosť vysvetľujú a upresňujú.

25. Žalovaná nesúhlasila ani s námietkou žalobkyne, ktorou vytykala krajskému súdu, že nevypočul ani jednu z osôb, ktoré sú podpísané v zápisnici zo dňa 15. 12. 2016. K tomu uviedla, že na súdnom pojednávaní dňa 10. novembra 2017 sa zúčastnila a bola vypočutá poverená zástupkyňa útvaru úrazového poistenia pobočky, ktorá sa rovnako aj zúčastnila pracovného stretnutia z 15. decembra 2016, pričom zápisnicu zo dňa 15. 12. 2016 vlastnoručne podpísala, a preto predmetnú námietku považovala žalovaná za nepravdivú. Námietky žalobkyne, ktorými spochybňovala existenciu uvedeného rokovania zástupcov kliniky a pobočky a takisto aj existenciu a dôveryhodnosť zápisnice z 15. decembra 2016, žalovaná považovala za absolútne neprípustné, nakoľko v spisovom materiáli je založený doklad „Zápisnica z pracovného rokovania,“ datovaný dňom 15. decembra 2016, podpísaný posudkovým lekárom pobočky, koordinátorom posudkových lekárov pobočky, zástupkyňou vecného útvaru úrazového poistenia pobočky a MUDr. L.. Vlastnoručný podpis MUDr. L. a polemizovať o jej autentickosti zo strany žalobkyne považovala žalovaná tiež za nedôvodné. Žalovaná taktiež nesúhlasila s námietkami žalobkyne vo vzťahu rozporu medzi obsahom zápisnice z 15. decembra 2016 s obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu. Kasačnú sťažnosť žalobkyne v tomto smere považovala za rozporuplnú.

26. Za nedôvodnú žalovaná považovala tiež námietku žalobkyne, ktorou namietala použitie nesprávnej položky pri posudzovaní zdravotného stavu, keďže toto pochybenie bolo odstránené upovedomením o oprave rozhodnutia č. XXX-114/2016- KEM zo dňa 20. júna 2016, ktorým pobočka opravila zrejmu chybu v písaní a pôvodne použitú položku č. 105 zmenila na položku č. 106, o zrejmej chybe v písaní svedčia aj nasledovne vyhotovené kontroly bodového hodnotenia posudkovými lekármi Sociálnej poisťovne.

27. Záverom žalovaná uviedla, že postupom uvedeným v rozhodnutí zo dňa 10. apríl 2017 si splnila povinnosti jej uložené rozsudkom zo dňa 16. septembra 2015 ako aj zákonom č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení na úplné zistenie skutočného stavu veci. Výsledok konania prebiehajúceho pred Sociálnou poisťovňou reflektuje závery kliniky ako jediného špecializovaného pracoviska na posudzovanie chorôb z povolania v rámci právneho poriadku Slovenskej republiky o tom, že žalobkyňa nemá nárok na priznanie tohto odškodnenia až na dvojnásobok základného bodového hodnotenia. Žalovaná poukazom na svoje písomné vyjadrenie k žalobe zo dňa 7. augusta 2017 uviedla, že na ňom aj naďalej zotrváva.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

28. Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej tiež

SSP) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ v spojení s § 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 453 ods. 2 SSP), v rozsahu námietok žalobkyne uvedených v kasačnej sťažnosti, kasačnú sťažnosť žalobkyne prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobkyne nie je dôvodná.

30. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sa/23/2017-45 zo dňa 10. novembra 2017, ktorým správny súd podľa § 190 Správneho súdneho poriadku zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovanej č. XXXXX-2/2017-BA zo dňa 10. apríla 2017.

31. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu kasačný súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasťou ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu, na ktoré poukázal už krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov ich najvyšší súd neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

32. Predmetom preskumavacieho súdneho konania v danej veci bolo rozhodnutie Sociálnej poisťovni - ústredie - žalovanej, č. XXXXX-2/2017-BA zo dňa 10. apríla 2017, ktorým žalovaná ako odvolací správny orgán podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. odvolanie žalobkyne zamietla a potvrdila prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovni, pobočka Košice č. XXXX-132/2017-KEM zo dňa 12. januára 2017. Uvedeným rozhodnutím správny orgán prvého stupňa nepriznal žalobkyni nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia - zvýšenie základného počtu bodov na dvojnásobok, v dôsledku choroby z povolania zistenej dňa 3. júla 1998.

33. Kasačný súd po vyhodnotení kasačných dôvodov žalobkyne vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu považuje právne posúdenie preskúmanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Aby neopakoval skutočnosti účastníkom známe, na zdôraznenie skutkových a právnych záverov k veci uvádza nasledovné.

34. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. (§ 2 ods. 1 SSP)

35. Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania. (§ 5 ods. 2 SSP)

36. Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy. (§ 135 ods. 1 SSP)

37. Správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy. (§ 177 ods. 1 SSP)

38. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 199 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a

inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

39. Správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverenú právomoc a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe, či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi.

40. Kasačný súd zistil, že krajský súd v danej veci v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu postupoval v súlade s procesnými pravidlami zákonodarcom nastolenými v tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku citovaných vyššie, keď súdny prieskum rozhodnutia žalovaného správneho orgánu napadnuté žalobou vykonal v súlade s platnou právnou úpravou zákona o sociálnom poistení v spojení s právnou úpravou ustanovenou v § 11 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z. a v § 6 ods. 2 vyhlášky č. 32/1965 Zb.. Najvyšší súd po vykonaní súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovanej v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím pri aplikácii zákonnej úpravy uvedeného zákona postupom podľa Správneho súdneho poriadku dospel k zhodnému záveru ako krajský súd, a to že námietky žalobkyne uvedené v jej žalobe neboli spôsobilé zvrátiť správnosť a zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

VI.

Právne posúdenie kasačným súdom

41. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

42. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

43. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasť okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I.ÚS 10/98)“. (I. ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750, Nález Ústavného súdu SR č. PL. ÚS 22/06). Judikatúra ústavného súdu tiež kladie dôraz na to, že v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy s uplatňovaním princípu právnej istoty v právom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a

spravodlivého obsahu právnych noriem; medzi ústavné princípy vlastné právnomu štátu patrí aj zákaz svojvôle v činnosti štátnych orgánov, ako aj zásada primeranosti, resp. proporcionality (m. m. PL. ÚS 1/04).

44. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

45. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

46. Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

47. Poškodený má nárok na náhradu za bolesť a na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa osobitného predpisu (§ 99 zákona o sociálnom poistení). Osobitným predpisom na priznanie nároku na náhradu za bolesť a na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia je zákon č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov, ktorý v právnej norme § 11 ods. 1 ustanovuje, že na bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia v dôsledku úrazu a iného poškodenia na zdraví, ktoré bolo spôsobené pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, a ak ide o chorobu z povolania z takej choroby, ktorá bola zistená pred týmto dňom, sa vzťahujú doterajšie predpisy. Z uvedenej právnej úpravy vyplýva, že nárok na náhradu za bolesť a na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia sa posudzuje podľa vyhl. č. 32/1965 Zb.

48. Sťaženie spoločenského uplatnenia sa odškodňuje, ak poškodenie na zdraví má preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre životné úkony poškodeného, pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo pre plnenie jeho spoločenských úloh (ďalej len "následky"). Odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia musí byť primerané povahe následkov a ich predpokladanému vývoju, a to v rozsahu, v akom sú obmedzené možnosti

49. Pri odškodňovaní sťaženia spoločenského uplatnenia sa vychádza zo základného počtu bodov, ktorým bolo toto sťaženie ohodnotené v lekárskom posudku. Suma zodpovedajúca základnému počtu bodov zistenému lekárom sa primerane zvýši až na dvojnásobok podľa predpokladov, ktoré poškodený vo veku, v ktorom bol poškodený na zdraví, mal pre uplatnenie v živote a v spoločnosti a ktoré sú v dôsledku poškodenia obmedzené alebo stratené. Týmito predpokladmi sa rozumie najmä možnosť uplatniť sa v rodinnom, politickom, kultúrnom a športovom živote a možnosť voľby povolania a ďalšieho sebavzdelávania; pritom sa prihliada na to, či ide o muža alebo ženu a pri odstrániteľnosti trvalých následkov aj na upozornenie lekára podľa § 10 (§ 6 ods. 1, 2 vyhl. č. 32/1965 Zb.

50. Podkladom pre rozhodnutie Sociálnej poisťovni o nároku poškodeného pri odškodňovaní sťaženia spoločenského uplatnenia je lekárska posudková činnosť v zmysle § 153 ods. 4 písm. c/ zákona o sociálnom poistení, ktorá zahŕňa kontrolu bodového ohodnotenia pracovného úrazu a choroby z povolania na účely náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sporných prípadoch. Lekársku posudkovú činnosť podľa § 153 ods. 1 uvedeného zákona vykonáva posudkový lekár sociálneho poistenia príslušnej pobočky a posudkový lekár sociálneho poistenia ústredia (ďalej len "posudkový lekár")..

51. Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy a zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu aj podľa názoru kasačného súdu zhodne s názorom krajského súdu skutkový záver, ku ktorému na základe vykonaného dokazovania správne orgány oboch stupňov dospeli, a to, že žalobkyňa ako poškodená nespĺnila predpoklady na priznanie uplatneného nároku na zvýšenie sumy zodpovedajúcej základnému počtu bodov, ktorými bolo ohodnotené sťaženie jej spoločenského uplatnenia, na dvojnásobok v zmysle § 6 ods. 2 vyhl. č. 32/1965 Zb., čím jej uplatnený nárok nevznikol, je logický záver majúci podklad vo vykonanom dokazovaní.

52. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že v danom prípade nebolo vykonané dokazovanie dostatočne, nebol zistený skutočný stav vecí, vytýkajúc neodstránenie rozporov v skutkových zisteniach vyplývajúcich zo stanoviska Kliniky pracovného lekárstva a klinickej toxikológie zo dňa 26. mája 2014 a 17. marca 2016 a závermi kontrol bodového hodnotenia vypracovaných v tomto konaní, a v danej súvislosti vzniesla súčasne námietky vo vzťahu pracovného rokovania za účasti zástupcov Sociálnej poisťovni a KPL KT dňa 15.12.2016, kasačný súd vychádzajúc zo svetla skutkových zistení námietky žalobkyne, považoval za účelové a zavádzajúce. V danom prípade najvyšší súd nezistil také objektívne okolnosti, ktoré by preukázali dôvodnosť tvrdení žalobkyne. Správny orgán prvého stupňa v priebehu objasňovania skutkových zistení vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobkyne náležite postupoval v intenciách názoru vysloveného Krajským súdom v Košiciach v rozsudku č.k. 7S/16/2015-53 zo dňa 16. septembra 2015, ako aj v intenciách rozhodnutia Sociálnej poisťovne - ústredie č. XXXXX-31/2016-BA zo dňa 10. augusta 2016, ktorým ako odvolací správny orgán zrušil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Košice zo dňa 13. mája 2016 a vec vrátil pobočke na nové prejednanie a rozhodnutie.

53. Kasačný súd nemohol súhlasiť ani s argumentáciou žalobkyne, že správny orgán ani krajský súd sa náležite nevysporiadali najmä s jej námietkami vo vzťahu k pracovnému rokovaniu za účasti zástupcov Sociálnej poisťovni a KPL KT dňa 15.12.2016. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovanej, ako aj z odôvodnenia krajského súdu jasným a zrozumiteľným spôsobom vyplýva, že argumentáciou žalobkyne vo vzťahu k uskutočnenému pracovnému rokovaniu zástupcov Sociálnej poisťovne a KPL KT dňa 15.12.2016 sa náležite zaoberali. Nemožno súhlasiť ani s tvrdením žalobkyne, ktorým namietala samotné uskutočnenie uvedeného rokovania zástupcov dňa 15.12.2016, keďže dôkazom o tom, že takéto rokovanie sa uskutočnilo, je samotná zápisnica spísaná a podpísaná zástupcami Sociálnej poisťovne a KPL KT dňa 15.12.2016. Z obsahu uvedenej zápisnice z predmetného rokovania je zrejmé, že zástupca kliniky MUDr. G. L. konštatovala, že žalobkyňa síce má zákonnú možnosť uplatniť si nárok na zvýšenie bodového hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia, ale keďže jej poškodenie zdravia nedosiahol ťažký stupeň tak v súlade s § 6 ods. 2 vyhlášky č. 32/1965 Zb., nemá nárok na priznanie tohto odškodnenia až na dvojnásobok základného bodového hodnotenia. Cieľom spoločného rokovania uvedených zástupcov nebolo vydanie nového posudku pre posúdenie uplatneného nároku žalobkyne, ale odstránenie rozporov vyššie uvedených, a preto závery z rokovania dňa 15. 12. 2016 nemožno považovať za nahradenie skôr vydaných stanovísk Kliniky pracovného lekárstva a klinickej toxikológie zo dňa 26. mája 2014 a 17. marca 2016. Závery z predmetného spoločného rokovania zástupcu kliniky a zástupcov Sociálnej poisťovne zo dňa 15.12.2016 stanoviská kliniky len upresnili a vysvetlili, čím vzhľadom na ich nejasnosť bol odstránený rozpor v skutkových zisteniach vyplývajúcich z uvedených stanovísk kliniky a závermi kontrol bodového hodnotenia vypracovaných posudkovými lekármi Sociálnej poisťovni.

54. Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd po prieskume zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a procesného postupu predchádzajúceho jeho vydaniu konštatuje, že záver, ktorý správny orgán v prvostupňovom správnom rozhodnutí zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný v druhostupňovom správnom rozhodnutí ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o sociálnom poistení v spojení s právnou úpravou zákona č. 437/2004 Z.z. v spojení s vyhl. č. 32/1965 Zb.. Aj podľa názoru kasačného súdu správne orgány oboch stupňov sa vecou náležite zaoberali, vo veci vykonali dokazovanie v zákonomnom rámci v dostatočnom rozsahu, zistili riadne skutočný stav a v odôvodnení rozhodnutí v súlade so zákonom uviedli dôvody svojho rozhodnutia.

55. Kasačný súd vzhľadom k uvedenému vyššie súhlasí s argumentáciou krajského súdu vo vzťahu k námietkam žalobkyne, ktorými namietala nezákonnosť rozhodnutia žalovanej z dôvodov, že v danom prípade nebol náležite zistený skutkový stav veci a že správne orgány nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy. Krajský súd sa námietkami žalobkyne náležite vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku v bodoch 14 a nasl. (str. 14-16), a preto kasačný súd stotožniac sa s konštatáciou krajského súdu ďalej len na ňu poukazuje.

56. Kasačný súd považoval za nedôvodné aj námietky žalobkyne, ktorými namietala, že napadnutý rozsudok krajského súdu je porušením ústavnoprávne a medzinárodnoprávne garantovaných základných princípov /zásad/ materiálneho právneho štátu, najmä princípu materiálnej spravodlivosti a materiálnej ochrany zákonnosti vrátane princípov riadneho a spravodlivého procesu, princípu právnej istoty a princípu predvídateľnosti práva, vrátane predvídateľnosti rozhodnutí orgánov verejnej moci, ako aj princípu ochrany legitímnych očakávaní a tiež princípu, že právo nemôže vzniknúť /vziť/ z bezprávia a nespravodlivosti. Žalobkyňa uvedené všeobecné tvrdenie nepodložila žiadnou konkrétnou argumentáciou, ktorou by zdôvodnila, čím došlo vo vzťahu k posudzovanej veci v jej prípade k porušeniu základných princípov /zásad/ materiálneho právneho štátu.

57. Najvyšší súd po vyhodnotení kasačných dôvodov žalobkyne vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

58. Z dôvodov vyššie uvedených, najvyšší súd ako súd kasačný dospel k záveru, že námietky žalobkyne uvedené v jej kasačnej sťažnosti neboli spôsobilé spochybniť vecnú a právnu správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Z týchto dôvodov potom kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobkyne proti rozsudku správneho súdu podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

59. Kasačný súd o nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol podľa právnej úpravy ustanovenej v § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 a s § 168 SSP. Žalobkyni nepriznal proti žalovanému právo na náhradu trov tohto konania, keďže žalobkyňa v tomto konaní nebola úspešná. Kasačný súd nepriznal ani žalovanému nárok na náhradu trov kasačného konania, keďže nezistil splnenie podmienok v zmysle § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP.

60. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.